

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΘΗΜΕΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1891. ΑΡΙΘ. 280

Συνδρ. ετήσιον ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
 » » » Ἐκωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῶ Σταθίου ἀριθ. 26.

Εἰς οὐδένα, κλήν τῶν τακτικῶν ἀνεσποκρετῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἰδίᾳ προπληρωμῆς.

Ἡ ΝΥΚΤΕΡΙΣ.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφημερίδος» τῶν Παίδων βλέπουσι κατὰ τὸ θέρος μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πτηνά.

τικῶν, ἀν καὶ ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται τοὺς πόδας τῆς διὰ περιπάτησιν, διότι ἡ διάπλασις τοῦ σώματός τῆς εἶναι τοιαύτη, ὥστε τὴν κάμνει κατάλληλον διὰ νὰ πετᾷ καὶ οὐχὶ νὰ περιπατῆ.

Παρατηρήσατε πόσον καταλλήλως πρὸς

Ἡ Νυκτερίς.

τινὰ περιπετώντα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἵκουσαν παρὰ τῶν γονέων τῶν νὰ ὀνομάζουσι αὐτὰ νυκτερίδας, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι πιστεύω εἰδόν ποτε νυκτερίδα, καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἐκπλαγοῦν ὅταν ἀκούσουν, ὅτι ἡ νυκτερίς δὲν εἶναι πτηνὸν ἀλλὰ ζῶον θηλαστικόν, ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν πον-

τῶν τρόπον τῆς ζωῆς του ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔχει πλάσει τὸ ζῶον τοῦτο. Τὰ ἐμπρόσθια σκέλη ὁμοιάζουσι μὲ ἀνθρώπινους βραχίονας μέχρι τοῦ καρπού, ἐκεῖθεν δὲ ἀντὶ μετακαρπίου ἔχομεν ἀμέσως τοὺς δακτύλους, τὸν μὲν ἀντίχειρα στρεφόμενον πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζῶου

έν εἶδει ἀγκίστρον τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους ἐκτεινομένους ἀκτινῶδον πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐξῶθεν καὶ ἀπολήγοντας εἰς ὀξεῖς ὄνυχας.

Τὸ δέριμα, ἀφοῦ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν κορμὸν, ἐκτείνεται ἐκ τῶν ἄνω καὶ κάτω ἐν εἶδει μεμβράνης λείας καὶ ἐλαστικῆς καὶ πληροὶ τὰ μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῶν βραχιόνων καὶ δακτύλων τῶν ἐμπροσθίων ἄκρων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ὀπισθίων ἀφ' ἑτέρου, σχηματίζον οὕτως ἐν εἶδος ἀλεξιβροχίου (οὐμπρέλας) τὸ ὁποῖον τὸ ζῶον ἀνοίγει καὶ κλείει κατὰ βούλησιν. Ἡ κεφαλὴ, ὁ λαιμὸς, ἡ κοιλία καὶ ἡ βίχις τοῦ ζῶου καλύπτονται ὑπὸ λεπτῶν τριχῶν ὁμοίων μὲ τὰς τῶν παντικῶν, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ σώματος κατέχεται, ὡς προεῖπον, ὑπὸ λείας καὶ μαλακῆς μεμβράνης, ἀνευ τριχῶν.

Ἡ νυκτερίς εἶναι νυκτόβιος, ἢ μᾶλλον ἐξέρχεται ἥρως ἀναζητοῦν τῆς τροφῆς περὶ τὸ λυκόφως, τρέφεται δὲ ἀπὸ σκώληκας, καὶ ἄλλα ἐντόμα, τὰ ὁποῖα εὕρισκονται εἰς τὰ φύλλα τῶν φυτῶν καὶ δένδρων, καὶ περιφέρονται εἰς τὸν αἴρα.

Αἱ νυκτερίδες τὴν ἡμέραν καταφεύγουν εἰς σπλάγια ἢ ἄλλα μέρη σκοτεινὰ, καὶ κουρουνιαίζουν μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως φαίνεται εἰς τὰς προκειμένας δύο εἰκόνας, καὶ σχηματίζουν κῶνον, ὡς τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν, ὅταν κάθονται ἐπὶ δένδρου, ἢ ἄλλου τινος ἐξέχοντος ἀντικειμένου.

Εἶναι δὲ θαυμαστὸν πῶς τὸ βῆρος τοιοῦτον κῶνου, ὅστις ἐνίοτε εἶναι ἐνὸς περιπου μέρου τοῦ μῆκος, δύνανται νὰ βαστάζωσιν αἱ πρῶται νυκτερίδες, αἱ ἀπὸ τοῦ βράχου ἢ ἄλλου ἀντικειμένου συγκρατούμεναι. Τοιοῦτον τινὰ κῶνον εἶδομέν ποτε ἐντὸς ἐνὸς τῶν ὑπογεῶν θαλαμῶν τοῦ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Κνωσσὸν ἐν Κρήτῃ λαβυρίνθου.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδὲ προηρούμενον φύλλον.)

ΚΕΦ. ΙΕ΄.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Κλεομένης ἠεθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀρκετὰ ἐνδυναμομένον, ὥστε νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν Δημήτριον εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀφοῦ δὲ ἤπλωσεν ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τὰ σταφύλια, τὰ σύκα, τὰ βόδια κτλ., ὁ Κλεομένης ἐστάθη ἐκεῖ διὰ νὰ πωλῇ, ὁ δὲ Δημήτριος ἀπῆλθε δι' ὀλίγην ὥραν, νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ πράγματα διὰ τὴν Σανθίπην. Ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε παρὰ μετὰ τρεῖς ὥρας, διότι εἶχε καθῆσει ἐκεῖ κάπου νὰ ἀκούσῃ μίαν συζήτησιν μεταξὺ ἐνὸς Ἐπικουρείου καὶ ἐνὸς Στωϊκοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ τοὺς ἀφήσῃ πρὶν καταλήξουν εἰς τὸ παραμικρὸν συμπέρασμα, διότι ἤξευρεν ὅτι ἡ Σανθίπη χρειάζεται τὰ πράγματα, ἅτινα τῆς εἶχεν ἀγοράσει. Διὰ τοῦτο ἐπιστρέψας εἰς τὴν τράπεζάν του ἀπέστειλεν ἀμέσως τὸν Κλεομένην αἰκάδε πρὶν ἔλθῃ ἡ μεσημβρία.

Ὁ Κλεομένης ἐξεκίνησε, κρατῶν τὸ πανέριον, ἀλλὰ δὲν ἐβαδίζε πολὺ ταχέως, διότι ἦτο ζέστη. Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Δίκυλον, τὸν προφθάνει Ἰλῆ Ῥωμαίων ἱππέων, καὶ ἐκείνος ἀπεφάσισε νὰ συμβαδίσῃ μαζὺ τῶν, χάριν ὀλίγης διασκεδάσεως καθ' ἴδόν. Ἡπόρησεν ὅμως διατί ἐπορεύοντο τόσον βραδείως, ὅτε ἔξω τῆς πύλης, ἢ Ἰλῆ ἐσταμάτησεν. Ὁ Κλεομένης, κοττάζων ὀπισθὲν του, βλέπει συνοδείαν ἐρχομένην, μὲ δούλους καὶ ἀμάξας καὶ φορεῖα, καὶ ἐνόησεν ὅτι οἱ ἱππεῖς ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύουν τὴν συνοδείαν ταύτην.

Δὲν ἐπερίμενεν ὅμως νὰ περάσῃ ἡ συνοδεία, διότι ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Σανθίπη περιμένει, ὥστε ἐσπευσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ εἰσελθῇ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀνίκητος μὲ τὴν συνοδείαν του διῆλθε πρὸ τῆς οἰκίας. Ὡ, εἰάν ὁ Κλεομένης ἐγνώριζεν ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν συνοδείαν ἦτο ἡ Μύρτις τοῦ ἡεῶν ἡ Μύρτις ὑποκτιεῖτο ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραϊον, ἐξοχικὸν σπιτάκι ἦτο τῆς παλαιᾶς τῆς τροφῆς καὶ ἡ κατοικία τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς ἀδελφοῦ!

Ἄλλ' οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ἡ ἄλλη ὑποκτιεῖθησαν ὅτι εἶναι τόσον πλησίον ἀλλήλων, ὥστε ἡ μὲν Μύρτις ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὴν Κόρινθον καὶ Δελφούς πορείαν τῆς, ὁ δὲ Κλεομένης εἰσῆλθε νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν Σανθίπην, ὅτι μὲ ὄλας τὰς προσπαθείας του εἰς τὴν ἀγοράν, δὲν εἶχε δυν-

νηθῆ νὰ μάθῃ ποῦ ἱκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια, τοῦ Ροῦφου.

— Ἴσως δὲν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ τέλους εἶπεν ἡ Ξανθίππη.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἦλθον, ἀπεκρίθη ὁ νέος, διότι ὁ γέρον δούλος των μὲ τὸ εἶπε θετικά. Ἀλλὰ θὰ τὴν εὔρω, μὰ τὸν Πλούτωνα καὶ ----

— Καὶ τί;

— Καὶ θὰ τὴν ἐξαγοράσω! εἶπεν ὁ Κλεομένης, σφίγγων τοὺς ὀδόντας του. Ἐμαθα σήμερον κατὶ τὸ ὅποιον μοῦ δίδει ἐλπίδας.

— Τί πράγμα; Θὰ μᾶς βρέξῃ ὁ Ἑρμῆς σε-στέρτεια; ἤρωτησεν ἡ Ξανθίππη μειδιῶσα.

— Ὅχι, ἀλλ' ἔφθασε σήμερον εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἀνοίξιν ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθήνας, καὶ θὰ φέρῃ μαζύ του μερικοὺς μονομάχους, νὰ διδάξουν τοὺς Ἑλλη-νόπαιδας τὴν τέχνην των.

Ἡ Ξανθίππη ἰμόρφασε περιφρονητικῶς. «Δὲν πιστεύω οὔτε ὁ Ἰσχατος τῶν πολιτῶν μας νὰ καταδεχθῆ νὰ κάμῃ τοιοῦτον τι!»

— Εἶναι ὅμως γυναικοὶ ἄνδρες, αὐτοὶ οἱ μονομάχοι, εἶπεν ὁ Κλεομένης ἀπολογητικῶς κῦτταξὲ πῶς περιφρονοῦν τὸν θάνατον!

— Αὐτὴ εἶναι κτηνώδης ἀνδρεία, ἀπεκρίθη ἡ Ξανθίππη. Κῦτταξὲ τοὺς ἰδικούς μας ἥρωας, τοὺς Μαραθωνομάχους! αὐτοὶ ἦσαν ἄνδρεῖοι, διότι ἀπέθανον χάριν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, ἀλλ' οἱ μονομάχοι οὗτοι ἀφηγοῦν τὸν θάνατον, χάριν ὀλίγων σεστέρτειων!

— Ἀλλ' ὑπόθεσε ὅτι ἐμάχοντο καὶ αὐτοὶ χάριν τῶν σεστέρτειων αὐτῶν, διὰ νὰ ἐλευθερώσουν ἀγαπητόν τινα, εἶπεν ὁ Κλεομένης χαμηλῆ τῆ φωνῆ—τότε δὲν εἶναι ἄνδρεῖοι;

Ἡ Ξανθίππη τὸν ἐκῦτταξε προσεκτικῶς καὶ τότε ἐνόησε τί ἐσκόπευε νὰ πράξῃ. Συλλαμβάνουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, «Κλεομένη μου, εἶπε, νὰ μὴ κάμῃς τοιοῦτόν τι, διὰ ὄνομα τῶν θεῶν!»

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐλευθερώσω τὴν Μύρτιν, εἶπεν ἐκεῖνος ἐρυθρῶν.

— Ὅχι ὅμως ὡς μονομάχος μὴ ἐξευτελίσης τὴν οἰκογένειάν σου τοιουτοτρόπως!

— Καὶ μήπως δὲν εἶναι χειρότερος ἐξευτελισμός νὰ ἦναι ἡ Μύρτις δούλη;

— Βεβαίως, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐλευθερώσῃς ἄλλως, σὲ ἱκετεύω, Κλεομένη μου, εἶπεν ἡ Ξανθίππη κλαίουσα, μὴ κάμῃς τοῦτο!

Ὁ Κλεομένης ἐν τούτοις δὲν ἐπέιθετο· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ξανθίππη ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ συνομιλία διεκόπη.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ Κλεομένης ἔκαμε καὶ πάλιν ἐρευνᾶν, ἐρωτῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ εἴαν τις ἐγνώριζε τὸν Βιργίνιον Ροῦφον, τέλος δὲ εὔρε δούλόν τινα ὅστις τοῦ εἰδείξε τὴν οἰκίαν. Ὁ Κλεομένης ὤρμησε πρὸς αὐτήν, καὶ ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν περὶ τῆς Μύρτιδος.

— Ἡ Μύρτις, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀνεχώρησε μὲ τὴν κυρίαν τῆς Βαλερίας καὶ ὄλην τὴν οἰκογένειαν διὰ Δελφούς.

— Καὶ πότε ἐπιστρέφει; ἐτραύλισεν ὁ παῖς, μόλις συγγρατῶν τὰ δάκρυά του.

— Μὰ τὴν περιμεφαλαίαν τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, Μόλις χθὲς ἀνεχώρησαν καὶ ἡ ζεύρις ὅτι ὁ δρόμος εἶναι μακρινός.

Βαρυθυμῶν καὶ ἀπελπισμένος ὁ Κλεομένης ἐπίστρεψεν εἰς τὴν ἀγορὰν. Τὸ ἐσπέρως διηγήθη τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν τροφὸν του, καὶ εἶπεν ὅτι θὰ πηγαίη καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν νὰ ἐρωτᾷ ἂν ἐπίστρεψεν ἡ Μύρτις, μὴ τυχόν ἐπιστρέψῃ αἰφνιδίως καὶ ἀναχωρήσῃ πάλιν δι' ἄλλο ταξίδιον.

Ἡ Ξανθίππη προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, λέγουσα ὅτι ὁ θυρωρὸς θὰ τὸν βαρυνθῆ μὲ τὰς συγνάς του ἐπισκέψαι· ἀλλ' ὁ Κλεομένης, καθὼς πολλοὶ παῖδες τῆς ἡλικίας του, ἦτο ἐπίμονος καὶ δὲν ἐπίεσθη, ἀλλὰ πράγματι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μετέβαινε τακτικῶς καὶ ἠρώτα τὸν θυρωρὸν, ἕως ὅτου οὗτος ἐπὶ τέλους τῷ εἶπεν, ὅτι ἂν ἐπανήρ-χετο θὰ τὸν ἐξέβαλε μὲ ταῖς κλωτοχαῖς! Ἀπὸ τότε ὁ Κλεομένης ἠρέσθη εἰς τὸ νὰ κυττάξῃ τὴν οἰκίαν μακρόθεν· μίαν δὲ ἡμέραν, ἰδὼν δού-λόν τινα ἐξερχόμενον ἐξ αὐτῆς, τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς Μύρτιδος, ἔμαθε δὲ ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἀσθενήσει καθ' ὁδὸν καὶ ὅτι τὴν εἶχον ἀφήσει εἰς τὴν Κόρινθον. Ὁ παῖς ἔτριξεν ἀμίως νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὴν Ξανθίππη.

— Εἰς τὴν Κόρινθον! ἱκανέλαβεν αὐτὴ, ὠ-χρίως.

— Πρέπει νὰ ἀναχωρήσω ἀμίως νὰ τὴν εὔρω, εἶπεν ὁ Κλεομένης.

Ἡ Ξανθίππη ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκε-πτικῆ. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Κόρινθον, εἶπεν ἀποτόμως, ἐγὼ θὰ τὴν ἀναζητήσω καὶ θὰ τὴν φέρω ἰδῶ, ἂν ἦναι δυνατὸν.

— Σὺ! ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ σὲ συνο-δεύσω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κλεομένης.

— Ὅχι, παιδί μου, πρέπει νὰ μείνῃς νὰ κάμῃς συντροφίαν εἰς τὸν Δημήτριον, καὶ νὰ ἔχετε καὶ οἱ δύοτὸν νοῦν σας διὰ τὰ πράγματα.

Ἄκολουθεῖ.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ.

Όλοι οί μικροί μου αναγνώσται γνωρίζουν βεβαίως τήν ιστορίαν του προφήτου 'Ιωνᾶ, ὅστις διετάχθη νά ὑπάγῃ εἰς τήν μεγαλόπολιν

φεύστης, δὲν ἠθέλησε νά ὑπάγῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐμβήκεν εἰς ἕν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπήγαυεν ἀλλαχοῦ, εἰς Ἐκφορεῖς.

Μόλις ἡμῶς ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ ἐσηκώθη τόσο μεγάλη τρικυμία, ὥστε τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νά καταποντισθῇ. Όλοι εἰς

Ὁ προφήτης 'Ιωνᾶς.

Νινευῆ νά κηρύξῃ εἰς αὐτήν μετάνοιαν, διότι οἱ κάτοικοί της ἦσαν πολὺ κακοί, ἐπειδὴ μετὰ 40 ἡμέρας ὁ Θεὸς θὰ κατέστρεφεν αὐτήν.

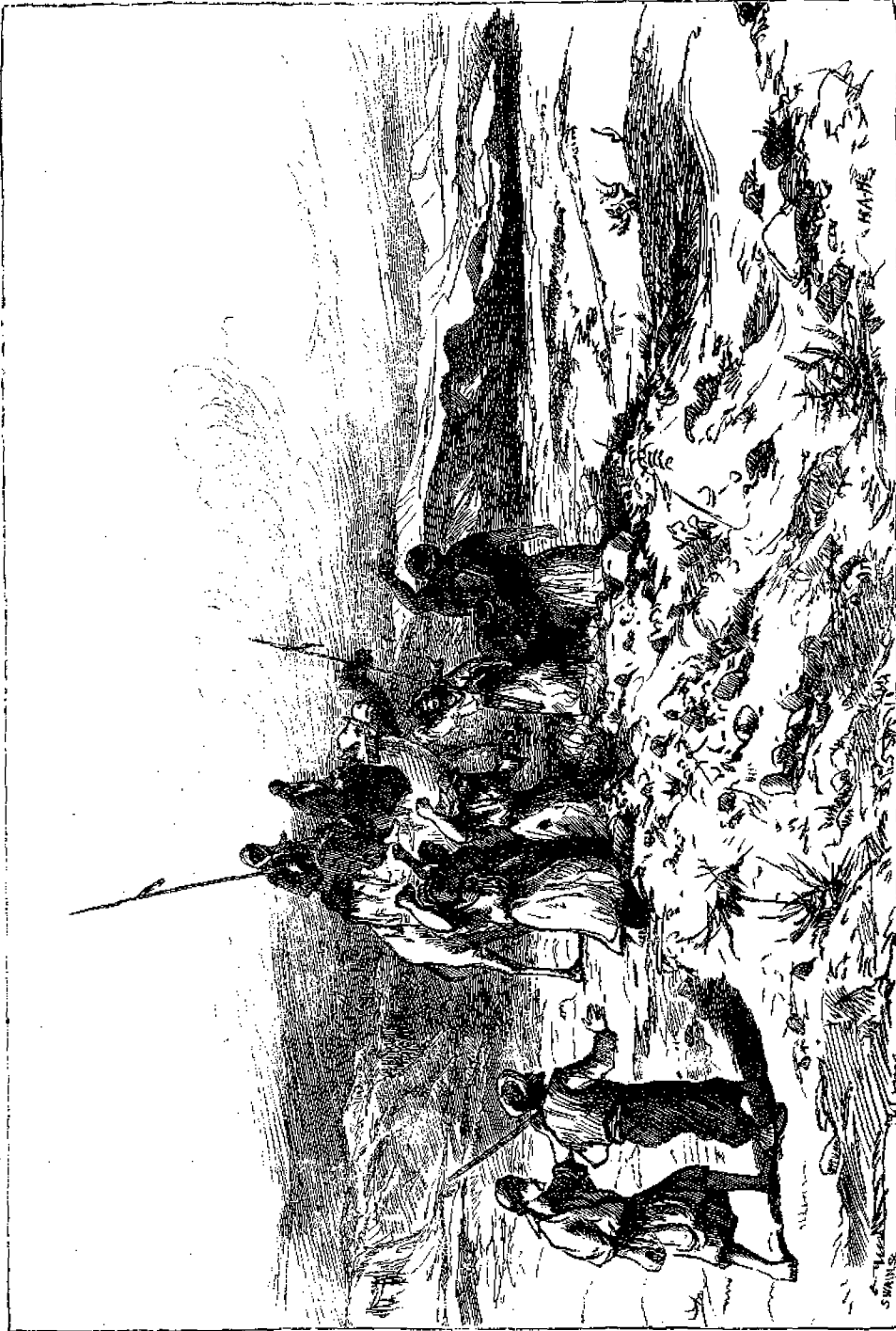
Αὐτὸς ἡμῶς εἶπε ἀπὸ ἐντροπῆν, εἶπε, ὡς ὁ ἱεὺς κατόπιν ἐξεφράσατο, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ συγχώρει τοὺς κατοίκους της, ἂν μετενοῦν, καὶ οὕτως ὁ 'Ιωνᾶς θὰ ἀπεδεικνύετο τρόπον εἰνὰ

τὸ πλοῖον τότε ἤρρισαν νά παρακαλοῦν τοὺς Θεοὺς των νά τοὺς σώσωσιν, ἐφώνησαν δὲ καὶ τὸν 'Ιωνᾶν νά σηκωθῆ καὶ νά παρακαλέσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Θεοὺς του, διότι ἐκοιμήτο εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου.

'Αλλ' ὁ 'Ιωνᾶς τοὺς ἐδιηγῆθη ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς παρεκάλει νά τὸν ῥίψουν εἰς

τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ σωθοῦν αὐτοί, ὅπερ καὶ ἐπραξάν καὶ οὕτως ἡ θάλασσα ἠσύχασεν.

τὸν ἐξέρασαν εἰς τὰ παράλια τῆς Νινευῆ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ εἰσῆλθεν

Ἄραδες βίπτοντες λίθους.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Ἰω-
νᾶς ὁ Θεὸς διέταξεν ἐν κῆτος καὶ τὸν κατέπιεν
ἀντὶ ἡμῶν νὰ τὸν φονεύσῃ τὸν μετέφερε καὶ

εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔρχισε νὰ κηρύττῃ ἐκεῖνο, τὸ
ὅποιον ὁ Θεὸς τὸν διέταξεν, οἱ δὲ κάτοικοι,
ἀντὶ νὰ τὸν κακοποιήσουν, ἢ καὶ νὰ τὸν περι-

γελάσουν, πίστευσαν εἰς τοὺς λόγους του, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ πτωχοτάτου πολίτου, μετενόησαν ἀπὸ τῆς κακίας των καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ πόλις ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν.

Ἡ ἱστορία αὕτη, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ, εἶναι πολὺν διδακτικὴ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκ φύσεως ἁμαρτωλοὶ καὶ ἐκτεθειμένοι εἰς αἰωνίαν καταστροφὴν, ἂν μὴ μετανοήσουν καὶ πιστεύσουν εἰς τὸν Ἰ. Χριστὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν περιγράφει τὸν Ἰωνᾶν ὀπιπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πλοίου.

ΑΡΑΒΕΣ ΡΗΠΤΟΝΤΕΣ ΔΙΟΥΣ.

Μεταξὺ τῶν Ἀράβων τῆς Ἐρήμου ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι κακὸς τις ἄνθρωπος, ὅστις ἀποῦ ἐπραξε παντοειδῆ κακουργήματα καὶ διέφυγε τὴν τιμωρίαν τῶν νόμων, εὖρος τελευταίου οἰκτρὸν θάνατον ἐν τῇ Ἐρήμῳ Σαχάρα καταπλακαθεὶς ὑπὸ τῆς ἄμμου, ἦιτις πολλάκις συσσωρεύεται εἰς λόφον ὑπὸ σφοδρῶν νοτίων ἀνέμων.

Τόσον δὲ μισητὸς ἦτο ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος ὑπὸ πάντων, ὥστε πάντες οἱ διαβαίνοντες ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου, ὀπιπτον λίθους εἰς τὸν σωρόν, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶνε θαμμένος, καὶ τὴν πράξιν ταύτην καριστάνει ἡ ὀπισθεν εἰκὼν.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΖΗΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ.

(Ἰδὲ προηγουμένην σελίδα.)

Στήθι, κυνικὲ μου, στήθι,
Καὶ εἰπέ μοι, εἰς τὰ στήθι
Τίνα φλόγα λάβρον ἔχεις;
Κ' ἦναψας φανὸν καὶ τρέχεις;
Μήπως ἐκ τῶν συγκατοίκων
Εἰς τὸν πύθινόν σου οἶκον,
Ἀσπαλάκων τις νομίσας,
Ὅτι πρέπει ὄφεις ἶσας
Πρὸς αὐτὸν καὶ σὺ νὰ ἔχῃς,
Καὶ καρνηγδὸν νὰ τρέχῃς,
Ἐδανείσθῃ τὸν ἴδόν σου,
Τὴν τριβίδα, τὸν πηλὸν σου,
Κ' ἔχρισε τοὺς γαργαπούς σου
Καὶ ὠραιούς ὀφθαλμούς σου,
Καὶ σ' ἐκάλυψ' ἐκ σκοτίας;
Ὅστ' ἐν μέσῳ μεσημβρίας
Ἐξ ὀλομελάνου ἀπέπῃς
Καλυφέντα πάντα βλέπεις;
Ἄλλ' ἂν πάσχῃς ἐκ σκοτίας,
Τίς ἡ χρεῖα καὶ λυχνίας;
Μήπως, γράμμα, κάλλος, σχῆμα,

Σκότος, φέγγος, χρῶμα, σῆμα,
Καὶ σκιά ἐμφανισθεῖσα
Τοῖς τυφλοῖς δὲν εἶναι ἴσα;
Πῶς λατῶν τὸν λάβρον ἔχεις
Εἰς τὰς χεῖρας σου, καὶ τρέχεις;
Λέγε μοι, τριβωνοφόρε,
—μεσημβρίας τώρα ὦραι—
Ποῦ ὑπάγεις κατεπεύγων;
Κ' ἐκ τῆς βίας σου ὀλίγον
Ἐλασπ' ὁ φανὸς νὰ σβύσῃ
Καὶ τὸν κόσμον νὰ σκοτίσῃ
—Μίαν φλόγα λάβρον ἔχω
«Κι' ἦναψα φανὸν καὶ τρέχω.»
«Πόσον ἕνα· ζῆλον ἕνα·
—Ἀνθρώπον ζητῶ με φρένα.»
«Ἀνθρώπον ζητῶ νὰ εὐρω!»
«Ἀνθρώπα, ποῦ εἶσαι; δεῦρο.»
Ἐπράξε κατεστυμένως,
Τὸν φανὸν τοῦ ὀπλισμένου,
Τρέγων ὡς δορκὰς ὠκύπους·
Κ' ἔβλεπον τοὺς ποδοκτύπους·
Κόνεως ὑφούντας νέφος,
Καὶ εἶπον: γέρον εἶν', ἢ βρέφος;
Ὁ Διόγενές μου, πόσης
καχυολῆς φρενοβλαθείας
Κάτοχος δὲν ἐνομισθῆς
Ἐκ τῆς τότε κοινωνίας;
Πόσους γέλωτας ἐκίνεις,
Πόσον ἐματαιοκόνεις,
Πόσον δύσκολα ἐζήτεις,
Πόσον ἀκαιρα ἐφρόνεις,
Τρέγων ὡς περ ταχυδρόμος
Ἐν τῷ μέσῳ Ἀθηνῶν,
Ἴνα εὐρῆς ἄνδρα ἕνα
Ἐμμεστον πολλῶν φρενῶν,
Τότε δτε ἐξ ἀπάσης
Τῆς ἐκτεταμένης γῆς
Ἐλείπεν ὁ θεὸς λόγους
Τοῦ Χριστοῦ ὁ τηλαυγής;
Ἄλλ' ἂν θέλῃς, κυνικὲ μου,
Σήμερον ἐγὼ νὰ σ' εὐρω
Ὅν ἐζήτηίς ἀνθρώπον σου
Ἐκ τοῦ τάφου ἔξω δεῦρο.
Ὡς ὁ Λάζαρος, καὶ ζῶσον
Τὰ εὐώδη σάβανα σου,
Διευθέτησον ὀλίγον
Τὸν ἀρχαῖον τριβωνά σου
Κ' ὑπάγε, καὶ κλῖνον γόνυ
Εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὄρος
Κ' ἐναντί σου τότε θέλει
Παραστῆ σοι σταυροφόρος
Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος·
Οὗτος εἶν', οὐκ ἔστιν ἄλλος,
Ὁ θαύθρωπος, ἐν κάλει
Ἀνεζήτει; ἔχων κάλλος
Καὶ ἀνθρώπινον, καὶ θεῖον,
Καὶ σοφίαν, κι' ἐπιστήμην
Ἀπῶτον εἰς τοὺς αἰῶνας.
Καὶ ἀχράτον τὴν φήμην.
Οὗτος εἶν'· οὐκ ἔστιν ἄλλος·
Ὁ τῇ λόγῃ κεντημένος
Ὁ πῶν γολῆν καὶ ἔθος·
Ὁ τῷ ξύλῳ ἠλαμμένος·
Κλῖνον γόνυ· στείσον δάκρυ

Πρὸ τοῦ τρισαγίου πάθους,
Πρὸ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας,
Πρὸ τοῦ τῆς ἀγάπης βάθους!
Καὶ προσκύνησον ἀσμένως
Οὗτος εἶν' αὐτός, ἐκεῖνος.
Μὰ τὴν θείαν τούτου δόξαν.
Μὰ τὸ τῶν θαυμάτων σημήνος.
Καὶ ἀκόμη ὅσοι ἄλλοι
Τὸν σταυρὸν αὐτοῦ φοροῦσι,
Καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν του,
Ἀκριβῶς ἀκολουθοῦσι.

Ἐν Πειραιεῖ 9 Μαρτίου 1891

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ

ΤΑΣΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλεῖ Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια ἰδὲ ἀριθμὸν 1934.)

Τὴν ἐπομένην πρωίαν σήκωθέντες λίαν πρωὶ διεπεραιώθημεν διὰ λέμβου εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀνήλθομεν μετ' ἄρκετοῦ κόπου κρημνόν τινα ὕψηλόν, ἐφ' οὗ ἴστατο τὸ ἡρεπώμενον φρούριον Κάτσι. Φθάσαντες πρὸ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου ἰδρωμένοι καὶ ἀσθμαινόντες, ἐνθυμηθῆμεν ὅτι δὲν εἴχομεν ζητήσει τὸ κλειδίον ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον κάτω εἰς τὸ χωρίον! Ἀλλὰ νὰ κατέλθωμεν πάλιν καὶ νὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν κοπιώδη ἀνάβασιν ἐπ' δευτέρου; Ὀχι, μυριάκις ὄχι! ἔσπευπε λοιπὸν νὰ κυριεύσωμεν τὸ φρούριον ἐξ ἐφόδου! Ὄθεν ἐκάμαμεν τὸν γύρον τῶν τειχῶν καὶ ἐπὶ τέλους, εὐρόντες μέρος ἔπου τὸ ὕψος ἦτο σχετικῶς μικρότερον (περὶ πού 5 μέτρα), τῇ βοήθειᾳ ἑνὸς δένδρου ἀνερχομένημεν καὶ οὕτως εὐράσθημεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου! Ἀφοῦ δὲ περιεργάσθημεν τὰ κατώτερα μέρη αὐτοῦ, τὰς αὐλάς, τὰς ἐπάλξεις, τὰ ὑπόγεια — ἀνήλθομεν ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ πύργου, ἵνα ἀπηλαύσαμεν τῷ ὄντι μαγευτικῆς θέας. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει μὲν πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ ἡ βραγὴ τῆς νυκτὸς εἶχε διαλυθῆ, αἱ χλοεραὶ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἐξετείνοντο ὑπὸ τοὺς πόδας μας σχεδὸν εἰς ἀπέραντον ἀπόστασιν, ἀκολουθοῦσαι τὴν ἐλικοειδῆ αὐτοῦ πορείαν. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ κατ' ἐξοχὴν ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν μας, ἦτο πλησίον μας, ἀριστερόθεν ὁ περιώνυμος κρημνὸς *Arsenal*, ἵνα κατὰ παλαιὰν παράδοσιν νηρητὴς ἀπεριγράπτου καλλονῆς, ἐκάθητο καθ' ἐκάστην περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐκτένιζε τὴν ξανθὴν τῆς κόμην, ἄδουσα συνάμα καὶ μέλος τόσον θελκτικόν, ὥστε οἱ διερχόμενοι ὄλιγοὶ ἐλησμονοῦν νὰ προσέχουν εἰς αὐτὸ τὸ λίαν ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ ποταμοῦ, ναυαγοῦντες δὲ εἰς τὰς φοβεράς ὑφάλους, ἐπνίγοντο ἐντὸς τῆς ὀλεθρίου δίνης τῶν ταχυροῶν ὑδάτων. Ἦδη χάρις εἰς τοὺς ἐκβραχισμούς ἐξέλιπον αἱ ὑφαλαί, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ποταμὸς ἐνταῦθα κάμνει ἀπότομον στροφήν περὶ τὸν βράχον τοῦτον, οἱ στρόβιλοι καὶ τὰ ἰσχυρὰ βροῦματα μένουσιν μέχρι τῆς σήμερον τὰ αὐτά.

Ἄλλ' αἴφνης παρετηρήσαμεν εἰς ἄρκετὴν ἀπόστασιν κατερχόμενον τὸ ἀτμοπλοῖον, ὅπερ ἐμαλλε νὰ μᾶς παραλάβῃ. Ὄθεν ἐγκαταλείψαντες καὶ θεῶν καὶ φρούριον κατήλθομεν τὸ κατωφερὲς μονοπάτιον μὲ ταχύτητα,

ἀληθῶς ἐπικίνδυνον καὶ ὅμως μὲν κατωρθώσαμεν νὰ διαπεραιωθῶμεν πάλιν εἰς Σάντ Γοάρ, πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀτμοπλοίου, διότι καταρχόμενα τὰ ἀτμοπλοῖα τὸν ποταμὸν πλέουσι μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

Ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐξηκολούθησαμεν τὴν διασκέδασιν τῆς προτεραίας θεωροῦντες τὰ ἀρχαῖα φρούρια τὰς κομφᾶς κωμοπόλεις, καὶ τοὺς πρασίνοὺς ἀμπελώνας ἐφ' ἑκατέρας ὄχθης. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀνεβιάσθημεν εἰς Λάανσταϊν, ἵνα ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἐκεῖ ἀρχαῖον τι φρούριον ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν μας τὸ εὐρομεν καταφυγμένον ἀπὸ κάποιον βαρῶνον αὐλικὸν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἡ εἴσοδος ἐννοεῖται δὲν μᾶς ἐπέτράπη. Ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν ἐντὸς τοῦ χωρίου, ἐπεβιάσθημεν πάλιν εἰς τὸ ἀτμοπλοῖον τῆς 1.30 μ. μ. καὶ μετὰ ἡμισίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς *Aschmitt*. Ἡ πόλις αὕτη, κειμένη εἰς τὴν ἑνώσιν τῶν ποταμῶν Μοσάλλου καὶ Ῥήνου, φημίζεται κυρίως διὰ τὸ πλωρὸν ἐν ἐνεργείᾳ φρούριον τοῦ Ἐρενθραϊταϊν, ὅπερ ὑφούται εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ Ῥήνου, καὶ δεσπόζει ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν. Τὸ φρούριον τοῦτο, ὅπερ σπουδαιότατον πρόσωπον ἔπαιξεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, εἶναι καὶ τὴν σήμερον ἐν ἐνεργείᾳ, λέγεται δὲ ὅτι εἶναι ἱκανὸν νὰ χωρέσῃ ὀλόκληρον σῶμα στρατοῦ (40,000 ἀνδρῶν). Οἱ Γάλλοι τὸ 1793 κατέστρεψαν τὰ κύρια ὀχυρώματα αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν ὅμως τὸ 1814, νὰ πληρώσουν 40,000,000 φράγκα εἰς τοὺς Πρώσους πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῶν πάλιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἅμα ἐτοποθετήσαμεν τὰ πράγματα μᾶς εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν πρῶτον τὸ φρούριον. Δύο γέφυραι συνδέουσιν ἐνταῦθα τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ῥήνου, μία κρεμαστή, ἐφ' ἧς διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος, ἡ ἄλλη χαμηλὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ μικρὰ σκάφη σιδηρᾶ, δι' ἀμάξας καὶ πεζοῦς. Ὄταν πλοῖόν τι θέλει νὰ διέλθῃ, ἀποσπῶνται τρία τῶν σκαφῶν τούτων ἐκ τοῦ μέσου τῆς γεφύρας, διὰ μικρὰς ἀτμομηχανῆς, καὶ ἀφοῦ διέλθῃ τὸ πλοῖον, ἐπανερχονται τὰ σκάφη εἰς τὴν θέσιν των, καὶ οὕτως ἡ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται. Διελθόντες λοιπὸν αὐτὴν τὴν γέφυραν, ἐπιπροφορήθημεν ὅτι πρέπει νὰ προμηθευθῶμεν εἰσιτήρια διὰ τὸ φρούριον ἀπὸ τοῦ φρουραρχεῖον. Τοῦτο καὶ ἐκάμαμεν καὶ ἠρξίσαμεν τὴν ἀνάβασιν τῆς ἀνωφεροῦς ὁδοῦ, ἣτις ἄγει οὕτω πᾶς πρὸς τὴν πρώτην πύλην, ὥστε οἱ ἐν αὐτῇ δδεύοντες εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ πῦρ τοῦ φρουρίου ἠπορήσαμεν δὲ πᾶς ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ κυριευθῇ τὸ φρούριον, ἀφοῦ δ' ἐχθρὸς θὰ ὑφίστατο φοβεράς ἀπωλείας πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν ἔξω πύλην. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς μάχης τοῦ Σεδάν καὶ μεγάλη λευκομέλαινα σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου πύργου. Διελθόντες τρεῖς ὀχυρωτάτας εἰσόδους, παρεδώκαμεν τὰ εἰσιτήριά μας εἰς τὸν λοχίαν τῆς φρουρᾶς καὶ ἕτερός τις λοχίας ἄρισθῆ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κύριος οὗτος μόνον τὴν ἀνωτάτην καὶ κυρίαν πλατείαν τοῦ φρουρίου μᾶς ἔδειξε — τὰ ἄλλα μέρη μένουσιν ἀπρόσιτα εἰς τὸ κοινὸν — καὶ μόνον τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείθεν θεῶν ἀπηλαύσαμεν. Ἐπιστρέψαντες πάλιν εἰς τὴν ἀπέναντι πόλιν, περιήλθομεν αὐτὴν ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, καὶ μετὰ τοῦτο ἠναγκάσθημεν νὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ στομάχου.

Ἀκολουθεῖ.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ.

Τὸ θαυμάσιότατον πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουσα νὰ διηγήται ἄγγλος τις περιηγητὴς περὶ ὠρολογίων, εἶναι ὠρολόγιόν τι, τὸ ὁποῖον διηγείται Ἰνδὸς τις βρατζῆς ὅτι ἀνήκειν εἰς ἐντοπίαν τινὰ ἡγεμονίδα τῶν Ἄνω Ἰνδιῶν, καὶ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως φρουρούμενον ὡς ὁ σπανιώτατος θησαυρὸς τοῦ πολυτελοῦς ἀνακτόρου της.

Ἐμπροσθεν τοῦ δίσκου τοῦ ἐν λόγῳ ὠρολογίου ἦτο τύμπανον στηριζόμενον ἐπὶ δύο στύλων καὶ πλησίον αὐτοῦ ἴστατο σωρὸς τεχνητῶν ἀνθρωπίνων μελῶν. Ὁ σωρὸς συνίστατο ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν δώδεκα καθεῖνα ἀνθρώπων σωμάτων, συσσωρευμένων ἀναμειχτά τὰ τὸ φαινόμενον.

Ὅταν δὲ ὁ ὠροδείκτης ἰδείκνυε τὴν ὥραν μίαν, εὐθὺς ἐκ τοῦ σωροῦ τούτου ἀπεχωρίζοντο ἀκριβῶς τόσα μῆλα, ὅσα ἦσαν ἀναγκασία νὰ σχηματίσουν ἐν ἀνθρώπινον σῶμα, συναρθούμενα αὐτομάτως ὡς εἰάν ἦσαν λογικὰ ὄντα μετὰ κρότου τινὸς μεταλλικοῦ. Ἀφοῦ δὲ οὕτως ἐσχηματίζετο μορφή ἀνθρωπίνη, — ὁ ἀνθρώπος ἀνεπήδα, ευνελαμβάνε μικρὸν τι σφυρίον παρακείμενον, καὶ βαδίζων πρὸς τὸ τύμπανον ἔδιδε δι' αὐτοῦ ἓνα κτύπον, ὅστις ἀντήχει εἰς πᾶν δωμάτιον καὶ πάντα διάδρομον τοῦ παλατιοῦ της. Ὅταν ὁ δείκτης ἔφθανεν εἰς τὸν ἀριθμὸν δύο, δύο ἀνθρώποι ἐσχηματίζοντο ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν μελῶν καὶ ἔδιδον δύο κτυπήματα, ἐπανήρχοντο δὲ εἰς τὴν πρώτην θέσιν των καὶ διελύοντο ὡς ὁ πρῶτος εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν μῆλα. — Τοῦτο ἐπανελαμβάνετο καὶ κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην κλπ, ἕως κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὀλοκλήρως ἐκεῖνος ὁ σωρὸς μετεσχηματίζετο ἐν ἀκαρεῖ εἰς 12 ἀνδρας ὅτινες διήρχοντο τὴν δοκὸν κατὰ γραμμὴν καὶ ἀφοῦ ἔδιδεν ἕκαστος ἀπὸ ἐν κτύπημα εἰς τὸ τύμπανον, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν προτέραν των θέσιν καὶ διελύοντο εἰς τὰ ἐξ ὧν εἶχον συντεθῆ τεμάχια!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἡ βασίλισσα Βικτωρία εἶχε ἀπόγονοι Γουλιέλμου τοῦ λεγομένου Κατακτητοῦ, ὅστις ἐκαθάρθη πρὸ 800 ἐτῶν, ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸν θρόνον της Ἀγγλίας, διότι ὁ θεῖος της Γουλιέλμος ὁ 4ος ἀπέθανεν ἄτεκνος. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Σκωτία ἠνάθησαν εἰς ἓν βασίλειον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰακώβου τοῦ Α' διότι αὐτὸς ἦτο ὁ διάδοχος καὶ κληρονόμος ἀμφοτέρων τῶν

θρόνων. Ἐπὶ της βασιλείας της ἡ Βικτωρία εἶναι οὐ μόνον βασίλισσα της Μεγάλῃς Βρετανίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν. Τὸ Κράτος της εἶναι τὸ μέγιστον Κράτος ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πληθυσμὸν περιέχον ὑπὲρ τὰ 200 ἑκατομμύρια κατοίκων.

— Τὸ 1866 ἡ ἀξία τῶν κυκλοφορούντων χαρτονομισμάτων ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτεῖαις της Ἀμερικῆς ἀνήρχετο εἰς 10,000,000,000 φρ. Τὸ 1878 ὅλα ταῦτα τὰ χαρτονομίσματα ἀπεσύρθησαν ὑπὸ της κυβερνήσεως, ἐκτός 17 ταλλήρων ἀξίας!

Ἡδὴ ὑπάρχει ἐν ταῖς ταμείαις τοῦ Κράτους χρυσὸς ἀξίας 500 ἑκατομμυρίων ταλλήρων, ἧτοι 2,000,000,000 φρ.! αὐτὸ θὰ εἴπη πλούσιον ἔθνος!

— Τὰ φυσικὰ προσόντα ἐνὸς καλοῦ διαγγελοῦ εἰδήσεως (βεβόρωτε) πρέπει νὰ ἦναι τὰ ἑξῆς. — Ὑγιεινὸν διὰ νῆα, φυσικὴ ἀτακτοσύνη, ἰκανότης, περὶ τὸ γράφειν εἰς ἰδιῶμα ἀπλοῦν καὶ κλιτογραμμένον, ἀδιάκοπος παρατηρητικότης, ἐγκράτεια, ἀξεραστότης, ὑπομονή, ἀποφασιστικότης καὶ φιλοδοξία. Ἐκτός τούτων ἡ προαγωγή ἀπαιτεῖ ἀδιάκοπον σπουδὴν καὶ ἀνάγνωσιν ὅλων ὅσα δημοσιεύονται καὶ ἐνδιαφέρουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος.

— Ἡ Πολιτεία της Καλιφορνίας ἔχει 1,208,130 ψυχῶν, ἐνῶ τὸ 1848 δὲν εἶχεν εἰμὴ ὀλίγους ἀλλεῖς. Πέρσαν παρήγαγε 11,230,000 τόνους σίτου, ἧτοι 1,004,000,000 ὀκάδας σίτου — 18,000,000, γαλιναί αἰῶν — 234,000 κοτυὰ σταφίδων — ἐπώλησε δὲ ἐκτός τῶν ὀρίων της 600,000 τόνους καρπῶν, καὶ 50,000,000 φρυσσολίων! αὐτὸ θὶ εἴπη γεωργία!

— Ὁ πληθυσμὸς της Βιέννης ἀνῆλθε διὰ της προσθήκης διαφόρων περιχώρων εἰς 1,300,000 ψυχῶν, ὥστε ἡ πρωτεύουσα της Αὐστρουγγαρίας εἶναι ἤδη τετάρτης τάξεως πόλις.

— Ἡ Κίνα πρώτην φοράν ἀρτοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος κῆκται νομισματα ἀργυρᾶ, εἰς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ταλλήρου, φέρουσι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τὰς λέξεις: ἐτρέχον νόμισμα τοῦ Κουινγτσού, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, κέκοπη ἐν Καντών. Ἡ κυκλοφορία των εἶνε ὑποχρεωτικὴ.

— Αἱ πακάται φρονταὶ φυσικὰ εἰς τὴν Δημοκρατικὴν τοῦ Περσῶ, εἰσῆχθησαν δὲ εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν.

— Ἐσχάτως ἠνοήθη εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ νέου ὑπόγειο: σιδηρόδρομος τριῶν καὶ ἡμίσεως μιλίων τὸ μήκος εἰς βάθος 50 ποδῶν ἀπὸ της ἐπιφανείας. Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος διέρχεται ὑπὸ τὸν ποταμὸν τοῦ Λονδίνου Γάμοειν καὶ ἡ σήραγξ κατεσκευάσθη ἐκ σιδηροῦ κυλίνδρου, 40 ποδῶν διαμέτρου, φωτίζεται δὲ καθ' ἕνα τὸ μῆκα; δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

— Αἱ θρησκευτικαὶ ἐντυπώσεις τοῦ ὄχλου βουσιζοῦν μετὰ σιὰς βραχέως: ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων θένου ἐν καιρῷ κλοκακτερίου. Ἐν ὅτῳ ὁ ἥλιος λάμπει, διακρίνονται καὶ εἶναι καθαροί, ἀλλ' εὐθὺς ὅταν συννεφον τι διελθῆ ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου, ἡ ὁ ἥλιος κρυφθῆ ὑπὸ τὸν ὄριοντα, αἱ λεπταὶ γραμμαὶ της σιὰς ἐξαφανίζονται, ἡ δὲ ὑραίντης της μορφῆς των χάνεται.

Κήρυγμα Εὐαγγελίου κατὰ Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦ Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑλληνικῇ Εὐαγγελικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐν Ἑσπερίᾳ 9—10 π. μ. 2¼—3½ π. μ.

Ἡ εἰσδοὸς ἐλευθερά.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἔκτισε δωμάτια ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου διὰ τὰς προσφορὰς;
2. Ποῖος τὰ μετεκόμισεν ἔπειτα εἰς τὸν οἶκόν του;
3. Ποία ἦτο ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἄχαν;